

Bet. o. Forslag til Strandingsslov.

Arvefæstere at danne et særegent Bjærgelav (jfr. Arvefæstestodets § 4). Han er berettiget til $\frac{2}{3}$ af Bruttoprovenuet af alt i hans Ven inddrevet Brag af Skibe og Skibsinventarium samt Stykgods, hvad enten dette henhører til løst af Havet stykkevis eller i større samlet Mængde, med eller uden Mærke, inddrevet Gods eller til dødt Skib, hvorved forstås ethvert uden levende Folks Medfølgelse inddrevet Dæksfartøj, ligesom ogsaa de inddrevne Bragstykker, Inventariedele og Genstande, som henhøre til et paa Kysten indstrandet og ved Strandingen undergaaet eller sønderflaaet Skib eller dets Ladning, for saa vidt ikke Ejeren melder sig, men dog imod heraf at afholde samtlige de med Godsets Bjærgning, Bagthold, Transport og Konservering forbundne Omkostninger. Naar Ejeren derimod melder sig, er han kun berettiget til $\frac{2}{3}$ af den Forstrandsejeren lovbestemte Bjærgeløn ($\frac{1}{3}$ af Provenuet) mod ligeledes at afholde de fornævnte Omkostninger (jfr. ligeledes Arvefæstestodets fornævnte § 4). Han er pligtig til at føre nøjagtig Bog over alt af Havet i hans Ven inddrevet Skibsbrag og Gods (Arvefæstestodets § 7), og Arvefæstet er forbrudt, hvis han viser mindste Svig med Hensyn enten til det offentlige eller til Forstrandsejeren, eller i øvrigt gør sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling (jfr. Arvefæstestodets § 8).

Saaledes ere altsaa Forholdene paa Naberger Forstrand, hvor Strandinger langt fra ere sjældne, og hvor meget Stykgods og Brag hvert Aar inddriver, men aldrig er der indgivet Klager over udøvede Misligheder paa denne Strand, hverken mod Personer eller Gods, og det af Arvefæsterne dannede Bjærgelav har altid kunnet udføre sin Pligt, ligesom der heller ikke kan være mindste Frygt eller Fare for, at det ikke baade vil og kan gøre det i Fremtiden.

Der synes derfor ikke at være nogen Nødvendighed for, at det offentlige nu strider ind her og fordrer, at Valget af

Strandfogden skal godkendes af Amtmanden, og da Fordringen om en saadan Godkendelse maatte kunde føre til et Brud med Arvefæsternes velerhvervede Rettigheder, saa foreslaar Mindretallet, at Ordene „mod at Valget godkendes af Amtmanden“ udgaa af § 1. Til § 4, 2det Stykke, foreslaar Mindretallet en Ændring og Tilføjelse, som findes under Nr. 9 i Ændringsforslagslisten, hvilken Forandring og Tilføjelse gaar ud paa at bevare den nugældende Ret for denne Forstrand. Det er ordlydende den samme Bestemmelse, som findes i Forordningen af 1836, og den tilsigter kun at bevare for Arvefæsterne den samme Ret, som de hidtil have haft. Mindretallet maa derfor haabe, at Folketinget vil vedtage Ændringsforslaget.

Da hele Ejendomsretten til Naberger Forstrand ikke er nogen Privilegerettedighed men derimod i sin Tid indkøbt fra Staten, som har givet Støde derpaa til Generalmajor Rüse og i Stødet (Chr. den 5te den 29de April 1671) udtalt, at bemeldte Heinrich Rüse, hans Arvinger og deres Efterkommere skulde have, vinde og beholde den til evindelig Ejendom „med ligeaaadan Frihed i alle Maader, som vi og fremfarne Konger udi Danmark det hidtil nød og haft haver“, saa synes det uimodsigeligt, at Lovgivningsmagten ikke nu her kan gribe ind og forringe denne Ejendomsrettighed uden at give fuld Erstatning derfor (jfr. Grundlovens § 82). Men en saadan Indgriben kan flyde af det foreslaaede Forslag til Strandingsslov, hvis ikke Mindretallets Ændringsforslag vedtages, og den hidtil værende Ret derved bevares.

Staten har en Gang prøvet at tilegne sig Forstrandretten paa denne Strand, men tabte sin Sag baade ved Birkeretten, Overretten og Højesteret (1817), saa den private Ejendomsret maa siges her at have bestaaet sin Prøve. Det maa derfor ogsaa haabes, at Lovgivningsmagten fuldt ud vil respektere det hele Forhold og lige saa lidt som Enevælden ved Forordningen af 1836 gribe forstyrrende ind her.